

Reisverslag 20 april 2011

Stichting Surplus-Oekraïne:

Deelnemers zijn:

Geert-Jan Stevens

Leo Vermeulen

Om 21.00 uur vertrekken Leo en ik op weg naar Oekraïne. Via Antwerpen, Luik, Maastricht passeren we de Duitse grens. We gaan met de Fiat Multipla, hierin zit lekker veel ruimte. 's Middags heb ik al 3 zware servers, een nieuwe Remeha-fiets van Gevier en 5 computers van Wolter & Dros ingeladen, ook hebben we weer voor een half jaar medicijnen bij ons voor Bogdana. In totaal zit er 250 kg. aan lading in de auto + plus onszelf. Flink afgeladen dus. Als de auto dit maar volhoudt.

We gaan via de zuidelijke autoroute door Duitsland, deze is wat rustiger en minder vrachtverkeer. Alles gaat goed en na 1x tanken staan we om 8.00 uur 's morgens aan de Oostenrijkse grens om een 10-dagen vignet te kopen. Nog 400 km. te gaan, ik voel me nog totaal niet moe. Het was een mooie heldere nacht om te rijden. Na een pauze van een half uurtje en een kop koffie rijden we door naar de Hongaarse grens. We doen het kalm aan. Het is per slot van rekening ook een beetje vakantie. Om 15.00 uur 's middags komen we bij Hotel Minerva in Moson-Magyarovar aan, dit stadje ligt een 10-tal km. achter de Hongaarse grens. Eerst een grote pils, lekker douchen en dan naar bed. 's Avonds om 19.00 uur eten we lekker en om 2.00 uur gaan we op stok. Morgen is het weer vroeg op.

Vrijdag 22-04-2011:

Om 6.00 uur staan we op om te ontbijten, alles er op en er aan. Nog even tanken en een 10-dagen vignet voor Hongarije kopen, dan gaan we op weg naar Budapest over de M-1, 225 km. verder. We nemen de nieuwe rondweg rond Budapest en even later staat alles stil. Er is een ongeluk gebeurd en alles staat stil in de gloeiende hitte. Na 2 ½ wachten en peentjes zweten gaat alles weer in beweging en kunnen we verder. Om 13.00 uur 's middags zijn we Budapest gepasseerd en komen op de M-3, richting Debrecen. Eerst een rust- en plaspauze en iets eten. Van hier uit is het nog 600 km. rijden tot de Oekraïense grens. In Vasarosnameny moeten we alle servers, computers en de medicijnen lossen. Het risico om ze de grens over te krijgen is te groot. Iemand anders zorgt hiervoor. Na een lekker glas limonade en 1 sigaret rust rijden we verder naar Berehove, alwaar we de Hongaar passeren en doorrijden naar de Oekraïner. Hier wordt niets gedaan en staan we 2 ½ uur te wachten, totdat we aan de beurt zijn. Hier wordt je door een stel chagriijnen bediend, die vinden dat je niet op je pasfoto lijkt. Kan ik er wat aan doen dat ik zo'n oude kop gekregen heb. (grapje) Ondertussen is het donker geworden, want de duisternis valt hier een uur eerder in. Gelukkig ken ik de weg. We gaan door allerlei dorpjes en rijden 70 km./uur. We komen op een brede weg, waar je wel met z'n zessen naast elkaar kunt rijden. Plotsklaps een klap en ik zie van alles aan de auto voorbij komen. Ik denk, dit is het einde van de reis. Ik ga in de remmen en zet de auto aan de kant. Mijn banden staan nog vol, maar de wioldoppen zijn weg en mijn velgen zijn iets vierkanter. We hebben geluk gehad. We gaan weer voorzichtig op pad, een gewaarschuwd mens telt voor twee. Om iets over negenen komen we bij Miroslav, in Korolevo aan. Daar worden we hartelijk ontvangen en krijgen lekker te eten. Hier knapt een mens van op. We drinken nog een glas wijn en een wodka en gaan naar ons slaapadres, aan de Tisza. We duiken gelijk ons bed in. Morgen zien we wel verder.

Zaterdagmorgen 23-04-2011:

We zijn om 6.00 uur wakker, wassen ons en gaan voor het ontbijt. Onze gastvrouw is reeds om 16.30 uur vertrokken naar haar werk in een supermarkt in Vinogradovo. Nu worden we bediend door haar getrouwde dochter die nog bij haar moeder inwoont, omdat haar huis nog niet klaar is. Dit was vroeger ook 1 van onze adoptiekinderen. Ze begroet ons vriendelijk. We krijgen een compleet warme maaltijd met soep vooraf. We kunnen er ook nog wijn of wodka bij krijgen, dit slaan we echter af. De maaltijd is ook niets voor mij. Normaal eet ik slechts 2 boterhammen om 9 uur, dit is meer dan genoeg. We zijn van plan om ons vandaag niet te druk te maken. Eerste- Tweede en Derde Paasdag zijn in Oekraïne speciale feestdagen, waarbij de familieband een belangrijke rol speelt. Het Oekraïense volk is over het algemeen een zeer gelovig volk, waarbij de Kerk nog een belangrijke plaats inneemt. Men kent 3 geloven; nl. de R.K.-Kerk, het Russisch Orthodox en Gereformeerde Kerk. De eerste 2 gaan met veel glitter en uiterlijk vertoon gepaard en de laatste is zeer ingetogen. Het is maar waar je voor gaat.

De vrouwen bakken 's zaterdags het speciale Paasbrood, vroeger deed men dat in Nederland ook, zoals ik nog weet als kleine jongen. Dit neemt men 's zondags mee naar de kerk in een mand en wordt daar gezegend om later weg te geven aan de minder bedeelden. Daarna gaat men naar huis om in besloten kring het Paasfeest te vieren. Zaterdag voor Pasen hangt er altijd een bedrukte stemming, omdat men dan herdenkt dat Jezus voor ons gestorven is. Leo en ik bespreken wat we zullen gaan doen en gaan vervolgens naar de Fam. Gerhardt. Hier moeten we weer eten en koffie drinken en maken met de kinderen kennis. Miroslav heeft 3 zonen, Slavic van 16, Janoska van 6 en Jurika van 5. De 2 jongste zijn een stel belhamels en spelen veel samen. 's Middags gaan we Angelika en Warscha opzoeken, dit is de broer van Miroslav en hij woont ook in Korolevo. Deze zijn blij verrast ons te zien. Angelika heeft een flinke keelontsteking en Warscha is aan het nieuwe dak van zijn huis bezig. Even later zitten we lekker in de tuin, gezellig te praten met een goed glas eigengemaakte wijn. Het is goed weer. Bodangka, hun dochter van 15 komt ook thuis en begroet ons. Ze is gisteren jarig geweest en ik neem haar mee naar de auto om haar een miniportable TV'tje te geven. Ze is er erg blij mee. Leo geeft zijn meegebrachte boormachine aan Warscha, we eten daar nog wat en spreken af dat we 2-de Paasdag 's avonds terugkomen om mijn 61-ste verjaardag met de hele familie te vieren. 's Avonds blijven we bij Miroslav rondhangen en gaan redelijk vroeg naar bed.

Zondag 24-04-2011:

We kunnen iets langer in bed blijven liggen, het is per slot van rekening een rustdag. Rond 9.00 uur ontbijt en dan gaan Leo en ik eens kijken naar de Tisza, achter de dijk. De natuur is prachtig, maar wat maken de mensen er een rotzooi van.

Overall weggegooide plastic flessen, wel een paar duizend. De paarden lopen te grazen op de uiterwaarden langs de Tisza. Sommige gekoppeld, door ze met de voorbenen aan elkaar te binden, zodat ze niet te ver weg kunnen lopen. In Nederland krijg je hiervoor de dierenbescherming op je dak, maar hier is niemand die zich hierom bekommerd. 's Middags besluiten we om Andrebasze en Margarit in Nevetlen op te gaan zoeken. Piet Kopmels, uit Kortgene, heeft voor hen een icoon van Jezus uitgesneden en ons gevraagd om deze aan hun te geven. Bij deze doen we dat. Andrebasze en zijn dochter zijn thuis als we aankomen. De weg er naar toe was een gatenkaas. Je houdt er wandelende nieren aan over, in alle 16 jaar nog nooit zo slecht gezien. Alles kapot gevoren, maar gelukkig zie je overdag de kuilen aankomen. Na een half uurtje komt Margarit uit de kerk thuis en begroet ons enthousiast. Atila, hun zoon, komt ook samen met zijn vrouw en dochtertje. We drinken een glas wijn, eten wat en gaan na een paar uur terug naar huis. Wat een hecht, warm en liefdevol gezin.

Bij Miroslav geef ik mijn meegebrachte medicijn tegen artrose en reumatische pijnen aan grootmoeder. Ik zeg haar dat ze er 1 per 24 uur in moet nemen en dat ze over 2 dagen een dansje met mij kan maken. Ze moet lachen en gelooft het niet. Miroslav echter zegt haar dat ze er 1 inneemt en ze doet het, nu maar afwachten. Verder bespreken we wat we de rest van de week gaan doen. Hij vraagt of we hem en zijn gezin de volgende middag naar opa en oma en de overgrootouders in Nevetlen willen brengen. Het is voor hem nl. te duur om zelf te rijden. Leo en ik hebben geen bezwaar en doen dit graag, dan zien we hen ook nog eens. 's Avonds blijven we hier en om 23.00 uur gaan we naar bed.

Tweede Paasdag 25-04-2011:

Eerst krijg ik de felicitaties van Leo en ons Gastgezin, lang zal hij leven.

Dan een ontbijt en vervolgens gaan Leo en ik een eind wandelen naar de Tisza toe en genieten van de natuur. We maken wat foto's en 's middags gaan we naar de Fam. Gerhardt. Ook hier word ik gefeliciteerd. We eten daar wat en vertrekken met z'n allen in mijn auto naar Nevetlen. Miroslav heeft me gevraagd of hij ook nog een jonge hond, die hij in een doos gestopt heeft, mag meenemen. Deze wil hij aan zijn overgrootvader geven, want zijn hond was kortgeleden gestorven. Zo gezegd, zo gedaan. Als we daar na een uur gereden te hebben aankomen gaan we eerst naar de overgrootouders, in Okli, een dorp verderop, om de hond af te leveren. Anders bezwijmt deze in de gloeiende auto. Oma van 87 is alleen thuis, zij is slecht ter been, maar verder nog goed bij. Ze neemt de hond in ontvangst en is er blij mee. Wij gaan direct terug naar Nevetlen, naar de ouders van Gabriëlla. Eerst drinken we een paar palinka's, de tafel is reeds gedekt. Het zal ons weer aan niets ontbreken. Gabriëlla's moeder is kok in de school van Petervalva en kan derhalve goed koken. Het wordt weer een dag van drinken en eten. Ik ben bang dat de 7 kg., die ik door een dieet in 2 maanden ben kwijtgeraakt in deze 10 dagen geheel teniet worden gedaan. Maar wat doe je tegen deze gastvrijheid???? Omdat ik moet rijden drink ik matig. 's Avonds bij Warscha terug haal ik dat wel in. Viktor en zijn vrouw Natasha zijn er ook. Dit is een broer van Miroslav en deze verhandelt oud ijzer naar Duitsland. Ook hier krijgen we weer een feestmaaltijd en vraagt

men wat ze nu eens kunnen beginnen om een goed bestaan op te bouwen. Ik vertel hun dat het in Nederland Booming Business is om te recyclen. Ik leg hun uit wat dat bij ons inhoudt en in wat voor materialen dit gebeurd. Alles wordt goed in hun oren geknoopt. Ik zeg hun dat ze dat met z'n vieren op moeten pakken en op internet naar afzetgebieden moeten zoeken. Rond elfen gaan we naar ons slaapadres en wilden gaan slapen, maar ook hier moesten we aan het familiefeest deelnemen en eten en drinken. Ik heb het maar op drinken gehouden. Om 2.00 uur gingen we naar bed. Het was een dag met veel indrukken.

Dinsdag 26-04-2011:

We staan om 7.00 uur op en ontbijten, daarna rijden we naar Miroslav. Deze vraagt hoe we de dag ingedeeld hebben. Ons voorstel is om gelijk te beginnen met de verste adoptiekinderen eerst te gaan bezoeken, dan hebben we die maar gehad. Ik weet hoe slecht de wegen zijn. Het eerste bezoek leggen we af bij de moeder van Erica Balog, in Bergovo. Dit kind is een maand geleden overleden. Sinds haar geboorte heeft ze altijd op bed gelegen en was volkomen vergroeid. Ze is gestikt in het ziekenhuis, omdat ze de slijmen die in haar longen zaten niet meer op kon hoesten. Een in en in triest geval. Om 10.00 uur komen we bij de flat aan en gaan naar binnen. Moeder in diepe tranen, wat kun je doen in zo'n geval? We hadden als Stichting besloten om haar toch nog tot het eind van het jaar te steunen. Zodat ze de gemaakte schuld van het ziekenhuis kan aflossen. We spreken haar nog een paar bemoedigende woorden toe, betalen haar en vertrekken. Moeder bedankt ons voor alle gegeven hulp. Terug buiten gekomen moeten Miroslav en ik eerst eens een sigaretje roken, normaal rookt hij nooit. Nu wordt je pas goed met je neus op de feiten gedrukt hoe belangrijk het is en hoe gelukkig je moet zijn met een paar gezonde kinderen thuis. Hierna gaan we naar de fam. Baleha, deze woont hoog en droog in de bergen, boven Vinogradovo. Ook hier zullen we voor het laatst komen, want ook hier is het laatste kind afgestudeerd en heeft werk gevonden. Men dekt de tafel en de glazen worden vol geschonken, onder protest overigens. Ze bedankt ons voor alle gegeven hulp en kan het niet nalaten om ons te overstelpen met cadeaus. We krijgen ook nog een groot schilderij van Maria met Jezus erop afgebeeld. Hier zullen we later een ander gezin bijzonder blij mee maken. De bonbons moeten we ook zo snel mogelijk weggeven, want in de auto wordt het 40 graden en meer. Ondertussen is het 15.00 uur geworden en gaan we op weg naar Maya Cheypesh, die woont samen met haar moeder en 2 kinderen nog hoger in de bergen. Op deze weg heb ik in voorgaande jaren al 2x lek gereden. De weg er naar toe is uitgehouwen uit de rotsen en er kunnen vlijmscherpe stukken in zitten. Hij heeft een stijgingspercentage van meer dan 25 %, het ene moment ga je steil omhoog en het andere steil omlaag. Arme koppelingsplaten en arme banden. Een paar keer raakt de tank en de bodemplaat de grond, het zweet breekt me uit. Na een half uurtje zijn we er dan eindelijk en kan ik de auto ongehavend wegzetten. Ook hier worden we aller hartelijkst ontvangen. Deze mensen leven echt van de natuur en zijn ook even puur. Ik ga eerst eens een lekker shagje draaien en even uitblazen. We moeten binnen komen om wat te eten. Ze vragen hoe het met Piet en Adriënne is en vertellen dat de Russische maffia hun uit wil kopen. Hier zullen ze nooit in toestemmen. Miroslav zit op zijn

praatstoel en ondertussen wordt het donkerder en donkerder. Ik zit op hete kolen, want je ziet de weg beter als het nog licht is. Na het betalen van het adoptiegeld en invullen van de formulieren vertrekken we om 19.30 uur. Nog net niet donker. We worden door de hele familie uitgezwaaid. Na een uurtje zijn we weer terug bij Miroslav in Korolevo.

Aan Miroslav vraag ik of hij de adoptieformulieren van de adressen die ik ook ken wil afdrukken, dan kunnen we de volgende dag zelf op pad gaan. Plots moeten Gabriëlla en Miroslav weg om een vrouwtje op te zoeken, er zal toch niets ernstigs aan de hand zijn? Ik denk bij mezelf, wat nu weer. Want als men in Oekraïne zegt een paar minuten, kan het wel eens een uur duren. Leo en ik gaan buiten zitten wachten. Na een half uurtje zeg ik tegen Slavico, dat we willen gaan, maar deze zegt dat we nog even moeten wachten. Ondertussen gaan we naar binnen en dan komen ze binnen met z'n allen. Verrassing!!!! Ze waren een grote slagroomtaart op wezen halen en cadeaus voor mijn- en Leo's verjaardag. Met de Pasen wordt er niet gewerkt en nu hadden ze een verse. Beide krijgen we een levensboom, gemaakt van honderden kraaltjes, geregen op dun koperdraad. Wat een lieve mensen, snotter, snotter. Altijd staan ze voor je klaar en nooit wat te veel. Deze avond eindigt laat en de palinka smaakt goed. Wat een verjaardag.

Woensdag 27-04-2011:

Deze morgen kan Miroslav niet met ons mee, ik denk dat hij een beetje houten kop heeft en we besluiten om alleen op pad te gaan. Eerst zoeken we Victoria op, die moet nu samen met een neef haar oude oma zorgen. Deze is al sinds 2 jaar bedlegerig en slaapt veel. Victoria studeert nog steeds en alles ziet er Spic- en Span uit. Ze is blij met het geld en we gaan weer.

Dan gaan we naar Bogdana, deze heeft bijna 2 jaar in een diepe coma gelegen, na een operatie van een hersentumor. Ze kan nog steeds niet lopen en ze wordt door haar broer naar buiten gedragen. Ze begroet ons uitbundig en geeft ons een dikke vette kus. Ze laat me niet meer los. We vertellen de familie dat de medicijnen die zij dringend nodig heeft op een adres in Hongarije liggen en dat iemand anders ze zal komen brengen. Ik doe haar ondertussen nieuwe kniebrases aan en vraag of ze wilt gaan staan. Dit lukt wonderwel en ze is blij. Ik vertel hen dat ze iedere dag minstens 2 uur met haar moeten oefenen. Dit om haar pezen en spieren aan te sterken. Fysiotherapie kent men hier niet in Oekraïne, alleen in privéklinieken die voor deze mensen niet te betalen zijn en dan nog ver weg. Het gaat goed met haar en we beloven dat we morgen terug komen met Miroslav.

Dan de fam. Sadosh, hier woont een moeder met 2 kinderen, Maryana en Mikoyla. Moeder moet dringend op haar hart gecontroleerd worden en is altijd zeer emotioneel en hartelijk. Arme eenvoudige mensen, die blij zijn met elke hulp. Leo geeft hier zijn cadeaus weg en we gaan weer verder.

Dan de fam. Galas, hier woont een oude oma met haar zoon en zijn 3 zoons. De jongste zoon Ivan heeft een hartafwijking en Hepatitis-C. Hier binnen stinkt het onnoemelijk, want een

van de jongens heeft besloten om ratten te houden. We vullen het formulier in, rekenen af en ik wil zo snel mogelijk naar buiten, want anders komt mijn eten eruit. Ook hier weer een goede daad verricht.

We gaan nog even naar de markt in Vinogradovo, Leo wil hier nog kijken om een beetje tuingereedschap te kopen.

Dan gaan we 2 dorpen terug op zoek naar nog 2 families. Mijn auto houdt het nog steeds vol en het is warm. Dan vind ik het huis van de fam. Neyger, hier leven een oom en tante met 2 kinderen van hun omgekomen zoon. Het is er altijd netjes en we krijgen limonade te drinken. De beide kinderen zijn ook aanwezig en spreken een beetje Engels met ons. De oom is 25 jaar geleden tewerkgesteld in Chernobyl om de kerncentrale te helpen dichten. Hij is een van de weinigen die nog leeft. Hij is voor alle arbeid afgekeurd en krijgt nog maar sinds 1 jaar een uitkering hiervoor. Waarschijnlijk heeft de regering gewacht tot er zo veel mogelijk mensen reeds gestorven waren. Lang leve Kiev. We betalen en gaan weer.

Dan de Fam. Katuna, moeder met 3 jonge zonen en oma en een tante in huis. Sinds 3 jaar ondersteunen wij hun en je ziet ze dan ook steeds meer opbloeien. De jongens komen ons dan ook schreeuwend tegemoet, Hollandia, Hollandia. Als we binnen komen is alles in diepe rouw. Gisteren is haar moeder begraven en alles is treurnis. We regelen alles en geven haar het geld. We maken onze verontschuldiging en vertrekken.

Om 15.00 uur komen we bij Miroslav terug en eten wat. We vertellen hem wat we zoal gedaan hebben en besluiten om er nog een paar te doen. Het schiet lekker op. We gaan nog naar 3 families en gaan dan uitrusten en nemen de dag door. Morgen nog 5 adressen en dan hebben we ze allemaal gehad. Miroslav vertelt dat hij 2 nieuwe gevallen heeft die dringend steun nodig hebben. Die zullen we morgen ook nog langs moeten om alle gegevens te verzamelen, om deze thuis weer met de andere leden van de Stichting te bespreken.

Donderdag 28-04-2011:

's Morgens spreken Leo en ik af om eerst de nieuwe Remeha-fiets weg te geven, we besluiten deze aan de fam. Katuna te geven. Dit is de jonge moeder met 3 kindjes, 2 dorpen terug in Sasovo. Als we weer aankomen is alleen de moeder met haar tante thuis, ik haal de fiets uit de auto en geef die aan haar. Ze kunnen het niet geloven. Dan ga ik terug naar de auto en haal het schilderij van Maria

eruit. Binnengekomen draai ik het schilderij pas om en laat het zien. Het is een complete schok voor hun, dat ze dit krijgen, Ze vinden het prachtig en het wordt meteen gekust. Hier heeft het een betere plaats dan bij ons thuis, zien we beide. We krijgen nog een glas

limonade en vertrekken. Om 9.30 uur gaan we weer samen met Miroslav op pad. Eerst naar Nevetlen. Dit is weer 1 lange slechte weg. Er gaat steeds meer rammelen en los zitten aan mijn auto en morgen begint de terugreis weer.

We gaan eerst de fam. Fanchiki bezoeken, dit is een vader met 2 kinderen. Hij doet momenteel allerlei voorkomende karweitjes in de omgeving. Eigenlijk is hij metaalbewerker en lasser, maar dit baantje is hier niet dik gezaaid. Ook hier is het geld goed besteed. Vervolgens gaan we een nieuw kind bezoeken. Ze wonen in een groot huis, maar beide ouders zijn in 3 jaar tijd aan kanker overleden. Ze waren beide leraar. Er zijn 3 kinderen overgebleven, 2 jongens en 1 meisje. Voor het meisje wordt hulp gevraagd. Haar naam is: Sabina Geletey en is 13 jaar. De jongste van de broers is 23 jaar oud en is voogd over haar. Hij spreekt gelukkig vloeiend Engels, hij is nl. leraar Engels en geeft les op 3 scholen. Zijn broer is ook leraar en geeft op 4 scholen les. Samen verdienen ze net € 190,- per maand. Hiervan moeten ze leven, verzekeringen, gas, licht en water betalen. Dit is geen vetpot. Ik zeg hem dat we thuis hierover de beslissing laten vallen en hij heeft hier begrip voor. Op naar het volgende adres in Chepa. Fam. Birchak, een weduwwrouw met 1 dochtertje van 3 jaar. Ze zijn beide op school en haar vader doet de deur voor ons open. Zij geeft les op een lagere school. Vandaar. We vragen of alles goed gaat en laten ook hier het geld achter. Dan weer terug naar Korolevo om de laatste 3 adressen te doen.

's Middags moeten we de school nog bezoeken om allerlei maten op te nemen voor de centrale verwarming. Uit onderzoek blijkt al gauw dat alles vernieuwd moet worden, d.w.z. 64 radiatoren, alle leidingen en appendages. Momenteel hebben wij hiervoor € 12.000,- in kas. Als we alles voor de oud-ijzer prijs kunnen aanschaffen, kunnen we het misschien financieren. We moeten alles nog eens samen met de directies van Gevier en Synto doornemen hoe we dit in kunnen en kruiken kunnen gieten. Voor de locale bevolking is dit project van groot belang. Bij ons zou men zeggen: Gooi tegen de vlakke en bouw een nieuwe school. Maar hier is het zo dat alleen staatsscholen iets gesubsidieerd krijgen, maar geen bijzondere scholen. Ook het schoolmateriaal is compleet versleten, zoals meubilair, schoolborden e.d. Het is allemaal 60 jaar oud. Ik heb er een hard hoofd in om dit allemaal in goede banen te leiden.

We zijn rond met alles wat we moeten weten en hebben gedaan wat we moesten doen. 's Avonds hadden we afgesproken om bij een goede vriendin van ons, Morika te gaan eten en bij te praten. Hier hebben we een 3-tal jaren met de hele groep geslapen en gegeten. Het is goed om hier onze laatste avond in Oekraïne door te brengen. Nog even tot rust komen. Met Miroslav spreken we af dat we de volgende morgen vroeg willen vertrekken en dat we

volgens traditie het ontbijt bij hun zullen nuttigen. We gaan redelijk vroeg slapen om morgen weer vroeg op te staan.

Vrijdag 29-04-2011:

Om 6.00 uur zijn we al wakker en weten dat het een lange dag zal worden. We laten een paar cadeaus en € 60,- voor het slapen achter en na afscheid genomen te hebben vertrekken we. Om 8.00 uur zijn we bij Miroslav en Gabriëlla en zitten een beetje stilletjes aan het ontbijt. De familie Gerhardt, omdat we weer weggaan en wij hetzelfde. Als oma volgens traditie een stuk uit de bijbel voorleest om ons een goede reis te wensen, blijft haar stem verschillende keren in gebreke, omdat ze het niet meer kan zien vanwege staar op haar ogen. Dit zal waarschijnlijk oma's laatste lezing voor ons zijn. Er wordt menig traan gelaten. Hier zijn geen woorden bij nodig. Alle cadeaus en flessen wijn en wodka worden ingeladen en we nemen afscheid. Zelfs oma, die zo slecht ter been is komt naar de weg. Dag lieve mensen, tot ziens.

We besluiten om de grensovergang bij Vylok te nemen, er staat een rij van zo'n 40-tal auto's en sluiten achteraan. 2 ½ uur later zijn we de controles gepasseerd en kunnen gas gaan geven om voor 20.00 uur in ons hotel in Moson-Magyarovar aan te komen. Anders wordt ons bed vergeven. Na flink doorpezen en 2 stops arriveren we daar en genieten van ons biertje. We gaan eten, douchen en vroeg naar bed. Morgen is nog een lange dag.

Zaterdag 30-04-2011:

Koninginnedag, we staan om 6.00 uur op en zitten om 7.00 uur aan een uitgebreid ontbijt. Om 7.30 uur kruip ik achter het stuur en na 4 stops en 1300 km. later zijn we gezond en wel in Kwadendamme om Leo af te leveren en dan naar de Blauwewijk, waar mijn vrouw zit te wachten. Ze is blij me gezond en wel terug te zien. Even later val ik als een blok in slaap. Lekker in mijn eigen bedje.

Welterusten, namens Leo en Geert-Jan.

Onze website is: surplus-oekraine.eu

Ons bankrek.nr. is: 320578720